

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΎ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μικρούλα κόρη τοῦ ψαρᾶ Νικόλα Ντερρύ, καθὼς περιπλανιόταν μιά μέρα στὴ θραχώδη ἀκτὴ πού ἀπλώνονταν μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς μεγάλου κι' ἀπαρσίτου θράχου. Ἡ Μηλιά μπαίνει ἔτσι μέσα στὸν θράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπίτι της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι της. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα πού εἶχε ἔγει στὸ ψάρεμα μὲ τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιά μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Γιαννάκη μένουσιν ἔρημα στὸν κόσμον. Ἡ Μηλιά τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας πού θέλει νὰ τὰ πάρῃ κοντά της, παίρνει τὸν ἀδελφὸ της καὶ καταφεύγουν στὸν θράχο.

Ἐκεῖ ζοῦν δυὸ περίπου μῆνες, ὀλομόναχοι, ἀποκλεισμένοι ἀπ' ὄλον τὸν κόσμον, μὰ ἡσυχὸι καὶ σχεδὸν εὐτυχισμένοι. Μὰ μιά μέρα, ἕνας γλάρος τοῦ τὸν ἔχουν ἐξημερώσει, τοὺς φέρνει μιά ἐπιστολὴ κάποιου ἀγνώστου, μὲ τὴν ὁποία ἐκεῖνος τοὺς πληροφορεῖ ὅτι ἀντελήφθη τὴν παρουσίαν τους στὸ θράχο. Τὰ δυὸ παιδιά περίτρομα, ἐγκαταλείπουν τότε τὸν θράχον καὶ τραβᾶνε γιὰ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ συναλλάξουν μὲ τὴν συγγενὴ τους, τὴ θεῖα Κατίνα. Στὸ δρόμον, ὁμοῦ παίρνουν πολλὰς περιπέτειας ὡς ὅτου τέλος τοὺς περιμαζεύουν στὴν ἀρχοντικὴ ἔπουλι τοῦ κ. Ντουμάν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ Μηλιά ξύπνησε ἀργότερα ἀπὸ τὴ συνηθισμένη της ὥρα. Καθὼς ὅμως ἔκανε νὰ σηκωθῆ, ἔβγαλε μιά φωνὴ κ' ἔπεσε πάλι στὸ κρεβάτι της:

— Τί ἔχεις ; Μήπως εἶσαι ἀρρωστη ; ρώτησε ὁ Γιαννάκης, πού εἶχε σηκωθῆ κιόλας καὶ πλυνότανε.

— Ἄχ ! Πονάω... πονάω παντοῦ, σ' ὄλο μου τὸ κορμί!... Φαίνεται πὼς κρύωσα τὴν περασμένη νύχτα στὸ δάσος... Φαντάσου τί θὰ γινόμεν ἂν μᾶς ἔδιωχναν χθὲς ἀπὸ δῶ... Καὶ τώρα τί θὰ πῆ ἡ κυρία Πολυξένη ;... Δὲν θὰ νομίση ὅτι τὸ κάνω ἐπιτηδες, γιὰ νὰ μὴ μᾶς διώξουν σήμερα ;

Πραγματικά, ἡ κυρία Πολυξένη, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἐπιθεώρησι τοῦ σπιτιοῦ, τὴν ὁποία ἔκανε τακτικὰ κάθε πρωὶ, μπήκε στὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν. Κρατοῦσε στὰ χέρια της τὰ παληὰ φορέματά της, πλυμένα καὶ σιδερωμένα.

— Ὁ κύριος διέταξε νὰ δώσουμε στὴ γυναῖκα τοῦ κηπουροῦ

παίρην πάντα τὸ δίκον της.

Μιά ἄλλη ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνον καὶ μοιραία γόησσα εἶνε ἡ ἠθοποιὸς Οὐγκέτ Ρ..., γνωστὴ περισσότερο μὲ τ' ὄνομα «Κλαιρμόν». Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς γυναίκας εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθεια, πραγματικὰ σατανικὴ. Τίποτε δὲν τὴν κάνει νὰ διστάσῃ προκειμένου νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρά της. Κ' ἡ Κλαιρμόν ἔχει μόνον ἓνα πόθο: Νὰ συγκεντρώσῃ ἀφθονὰ χρήματα. Ἡ ὡμορφὴ Κλαιρμόν ἔχει σήμερα μιά μυθώδη περιουσία, ἡ ὁποία ὅμως, καθὼς λένε, ἔχει ἀποκτηθῆ μ' ἓνα σωρὸ ὑποπτῶν τρόπων κι' ἀκόμη μὲ τὴν θυσία τῆς ζωῆς μερικῶν ἀνθρώπων.

Μὰ ἐκεῖνη πού προξενεῖ κατάπληξι στοὺς δικαστὰς μας καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ψυχιάτρους εἶνε ἡ Νανά, τὸ μανεκὲν ἐνὸς μεγάλου οἴκου μόδας. Αὐτὴ ἡ περίφημη Νανά εἶνε γιὰ τοὺς φίλους της ὁ ἄγγελος τῆς συμφορᾶς. Ὁ ἄνθρωπος πού θὰ τὴν πλησιάσῃ γίνεται δυστυχισμένος. Ὅλες ἡ δίκες της, τίς ὁποῖες ἔχω ἀναλάβει, ἦταν πάντα σκοτεινὲς καὶ μυστηριώδεις. Ἡ Νανά ἦταν καὶ εἶνε μιά ἀπὸ τίς σατανικὲς ἐκεῖνες γυναῖκες πού δὲν ἔχουν καρδιά καὶ πού διασκεδάζουν μὲ τὴν δυστυχία τῶν ἄλλων.

Αὐτὲς ἡ τρεῖς γυναῖκες πού σᾶς ἀνέφερα εἶνε οἱ τρεῖς τύποι τῶν μοιραίων γοησσῶν τῆς ἐποχῆς μας. Κ' ἡ τρεῖς ὁμοῦ, καθὼς εἶδατε, δὲν ἀνήκουν στὴν ἀριστοκρατία. Ἀνήκουν στὸν ὑπόκοσμον. Ἀπὸ αὐτὸν ξεφύτρωσαν, ὅπως ξεφυτρώνουν τὰ ὡμορφα μὰ δηλητηριώδη ἀνθη. Μὰ μήπως κ' ἡ μοιραία γυναῖκες δὲν εἶνε ἀνθη τοῦ κακοῦ ;

Κ' ἡ πασίγνωστη δικηγόρος τελειώνοντας τὴν ἐνδιαφέρουσα ὁμιλία της, μᾶς ἀποχρῆστησε, γιὰτὶ ἤθελε νὰ μελετήσῃ μιά δικογραφία.

ΑΝΤΡΕ ΣΕΡΠΑΝΙΕ

τὰ φορέματα τῶν παιδιῶν της καὶ νὰ σᾶς κάνουμε καινούργια. Ἐντωμεταξύ, γιὰ δυὸ-τρεις μέρες θὰ φορῆτε τὰ δικά σας... Μὰ γιατί, Μηλιά, δὲν σηκώθηκες ἀκόμα, κόρη μου ;

— Ἐχω ἓνα πόνον, κυρία, πού δὲν μ' ἀφήνει... Δὲν θὰ μὲ μαλλώσετε... ἔ;... ἀλήθεια ;

Κ' ἔκανε πάλι νὰ σηκωθῆ, μὰ δὲν μπόρεσε. Τὸ προσωπάκι της ἔγινε μὲ μιᾶς τόσο ὠχρὸ, ὥστε ἡ κυρία Πολυξένη ἔτρεξε κοντά της, γιὰτὶ νόμισε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε... Τὰ χέρια της καίγαν ἀπὸ τὸν πυρετὸ.

— Θὰ εἶσαι ἀπ' τὴν κούρασι, εἶπε ἡ καλὴ οἰκονόμος. Θὰ ρωτήσω τὸν κύριον, πού ξέρει ἀπ' αὐτὰ, τί πρέπει νὰ σοῦ κάνω... Ἡσούχασε... Κάτσε στὸ κρεβάτι σου καὶ μὴ κουνηθῆς καθόλου...

Ἡ οἰκονόμος πῆγε τότε στὸ δωμάτιόν της καὶ πρὶν ἐπιστρέφει τὰ φορέματα στὴν γυναῖκα τοῦ κηπουροῦ, ἔφαξε πρῶτα τίς τσέπες τους, μήπως τὰ παιδιὰ εἶχαν ξεχάσει τίποτε μέσα.

Ξαφνικὰ ἄκουσε ἓνα μεταλλικὸ κρότον κάτω στὸ πάτωμα κι' ἀμέσως εἶδε ἓνα κίτρινον νόμισμα νὰ κυλᾷ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, ἐνῶ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ, πού εἶχε φορέσει ὁ Γιαννάκης, ἔβγαζε ἓνα μαντήλι. Στὴ μιά ἄκρη τοῦ μαντηλιοῦ ἐνοιώσε δεμένο, ἓνα πρᾶγμα σκληρὸ. Ἐλυσε τότε τὸν κόμπο κ' εἶδε ἓνα χοντρὸ γυαλί, πού ἔμοιαζε μὲ κρύσταλλο πεσμένο ἀπὸ κανένα πολυέλαιον τῆς ἐκκλησίας καὶ πού ἀστραφτε θαυμάσια, κάτω ἀπὸ τίς ἀχτίνες τοῦ πρωينوῦ ἡλιοῦ.

— Μπα ! Πού νὰ τὸ βρῆκε ἄρα γε αὐτὸ, τὸ παιδί ; εἶπε μέσα της ἡ κυρία Πολυξένη.

Ἐπειτα σήκωσε ἀπὸ κάτω τὸ κίτρινον νόμισμα. Ἦταν βέβαια χάλκινο. Καὶ ὅμως τὰ σ.α.λίματα ἀπὸ τὴν μιά ὄψιν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἦταν τόσο ὠραία, ὥστε ἡ κυρία Πολυξένη ἀπόρησε πού ἔβλεπε τέτοια πρᾶγματα στὰ χέρια ἐνὸς μικροῦ ἀλήτου. Ἀμέσως ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ δείξῃ στὸν κύριον Ντουμάν.

Ὁ κύριος Ντουμάν ἔβγαλε πολὺ πρῶτ' ἔκανε τὸν περίπατόν του στὸ δάσος, γύρω-γύρω στὴ λίμνη, μαζί μὲτὰ σκυλιά του. Συνήθως ἅμα κουραζότανε καθότανε ἐκεῖ σὲ κανένα παγκάκι καὶ κάπνιζε ἡσυχὰ τὴν πίπα του.

Ἡ οἰκονόμος πῆγε καὶ τὸν βρῆκε:

— Τί τρέχει, Πολυξένη ;

— Ἐχω κάτι νὰ σᾶς πῶ.

— Τίποτε κακὸ γιὰ τὰ παιδιὰ ;

— Ναί... Ὅχι ὅμως καὶ μεγάλο κακὸ... Ἐν' πρώτοις ἡ μικρὴ εἶνε ἀρρωστη. Ἐχει πόνους καὶ πυρετὸ.

— Θὰ πάω νὰ τὴν δῶ.

— Ἐπειτα... μοῦ φαίνεται ὅτι γελαστήκαμε, γιὰτὶ κ' ἐγὼ στὴν ἀρχὴ νόμιζα ὅτι ἦτανε καλὰ παιδιὰ...

— Καὶ τί σ' ἔκανε ν' ἀλλάξῃς γνώμη ;

Ἡ Πολυξένη τὰ διηγήθηκε ὅλα στὸν κύριον Ντουμάν καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ νόμισμα. Ὁ κύριος Ντουμάν τὸ ἐξέτασε μὲ προσοχή. Τὸ ἔβλεψε λίγο μὲ τὸν σουγιά του στὴν ἄκρη κ' ἔπειτα τὸ ἔτριψε ἑλαφρά.

— Εἶνε χρυσὸ ἢ χάλκινο ; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ κυρία Πολυξένη.

— Εἶνε χρυσὸ... ἰσπανικὸ... Ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τριακόσια φράγκα...

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ!... Τότε λοιπὸν εἶνε κλέφτες!... Γιὰ νὰ μὴ τὸ χαλάσουν ὡς τώρα, θὰ πῆ ὅτι τὸ κλέψανε καὶ φοβούνται μὴ τοὺς πιάσουν... Καὶ αὐτὸ τὸ κρύσταλλο ;

Τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Ντουμάν μόλις πῆρε στὰ χέρια του καὶ κύτταξε τὸ κρύσταλλο, ἔγινε ἀμέσως πολὺ σοβαρὸ :

— Τί εἶνε, κύριε ;

— Εἶσαι πιστὴ καὶ τίμια γυναῖκα. Πολυξένη... εἶπε.

—... Μὰ τί εἶνε, κύριε ;

— Διαμάντι !...

— Διαμάντι!... Στὰ χέρια αὐτῶν τῶν φτωχῶν παιδιῶν ;

— Καί τί διαμάντι !... Εἶνε τόσο μεγάλο καί τόσο καλά ἐπεξεργασμένο, ὥστε σὸ Παρίσι θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸ πουλήσει περισσότερο ἀπὸ τριάντα χιλιάδες φράγκα !...

— Τί λέτε, κύριε ;... Τριάντα χιλιάδες φράγκα;... φώναξε ἡ Πολυξένη... Τότε λοιπὸν αὐτὰ τὰ παιδιά θ' ἀνήκουε σὲ καμμιά ληστρική συμμορία καί θὰ ἦρθαν ἐδῶ βέβαια, γιὰ νὰ μάθουνε τὰ κατατόπια τῆς ἐπαύλεως καί ν' ἀνοίξουν τὴν νύχτα τὶς πόρτες στοὺς κακούργους!...

— Διόλου ἀπίθανον!... Μὰ δὲν ἔχουμε φόβο... Εἴμαστε πολλοὶ καί ὅλοι ὠπλισμένοι... Ὁ Ζοζὸς, πού κοιμᾶται κάτω, μόλις ἀκούση τὸ παραμικρὸ θὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ... Μὴ πῆς ὅμως τίποτα σὲ κανένα! Ἄφησε τὸ νόμισμα καί τὸ διαμάντι ἐκεῖ πού τὰ βρήκες καί πρόσεχε τὰ παιδιά !...

— Ἡ μικρὴ εἶνε ἄρρωστη, καθὼς σᾶς εἶπα... Δὲν μπορεῖ οὐτε νὰ κουνηθῇ.

— Ἄ!... Τὸ ξέχασα... Πήγαινε νὰ ἰδῆς πῶς εἶνε τώρα... Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα θὰ ἔλθω κ' ἐγώ...

Ὅταν ἡ κυρία Πολυξένη ξαναγύρισε σὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν, βρῆκε τὴ Μηλιά σὸ κρεβάτι ὅπως τὴν εἶχε ἀφήσει, ἐνῶ ὁ Γιαννάκης καθότανε κοντὰ τῆς καί τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι...

— Θέλεις τίποτα ; τὴ ρώτησε ἡ οἰκονόμος.

— Διψᾶω !... Ἄχ ! πῶς διψᾶω!...

— Θέλεις λίγο κρασί ;

— Ὁχι! Ἐνα ποτήρι νερὸ μονάχα...

— Ἐχω καί σιρόπι. Σοῦ ἀρέσει ;

— Δὲν τὸ δοκίμασα ποτέ. Μὰ καλύτερα θὰ ἤθελα νερό.

— Πηγαίνω νὰ σοῦ φέρω ἀπὸ κάτω...

— Σταθῆτε, κυρία, πηγαίνω ἐγώ ! εἶπε ὁ Γιαννάκης.

— Καλὰ, πήγαινε ἐσύ. Καί πὲς τῆς Κατερίνας νὰ μοῦ στείλῃ ἐδῶ δυὸ φλυτζάνια καφὲ μὲ γάλα. Τὸ ἕνα γιὰ μένα καί τὸ ἄλλο γιὰ σένα...

Ὁ Γιαννάκης βγῆκε τρέχοντας...

Ἡ κυρία Πολυξένη, ὅταν ἔμεινε μόνη μὲ τὴ Μηλιά, ἦτανε σιωπηλὴ... Δὲν εἶχε πειὰ μαζύ τῆς τὸ φιλικὸ ἐκεῖνο ὕφος πού εἶχε χθὲς καί γι' αὐτὸ ἡ Μηλιά τὴν κυττοῦσε καταλυπημένη, γιὰτὶ ἐνῶ ἤλπιζε ν' ἀγαπηθῇ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, ξαφνικὰ ἔβλεπε ὅτι ἡ ἐλπίδα τῆς αὐτῆ χυνότανε.

— ὦ! Πῶς λυπᾶμαι πού εἶμαι ἄρρωστη! εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ἡ Μηλιά. Καί φοβᾶμαι πολὺ μήπως ἡ ἄρρωστικὴ μου αὐτὴ κρατήσῃ πολὺ. Δὲν θέλω νὰ σᾶς δώσω θάρος...

— Δὲν μᾶς δίνεις κανένα θάρος... Τώρα θάρθῃ καί ὁ κύριος Ντουμάν νὰ σὲ δῇ... Εἶνε, ξέρεις, λιγάκι γιαιτρός... καί αὐτὸς μᾶς γιαιτρεύει ὄλους ἐδῶ μέσα ἅμα ἄρρωσταίνουμε... Πρόσεξε μόνο, ἂν σ' ἐρωτήσῃ τίποτε νὰ μὴν τοῦ κρυφτῆς καί νὰ τοῦ ἀπαντήσῃς μὲ εἰλικρίνεια... Γιὰ ὅσα τὰ σφάλματα εἶνε πολὺ ἐπιεικὴς... Μόνο τὸ ψέμα δὲν συγχωρεῖ!

— Καί σεῖς, βλέπω, ὅτι μοῦ μιλάτε, σάν τὴν κυρία Ντουμάν... Σᾶς ὀρκίζομαι, ὅμως, κυρία Πολυξένη, ὅτι λέω πάντα τὴν ἀλήθεια...

Καί τὰ μάτια τῆς μικρούλας γεμίσανε ἀμέσως δάκρυα. Ἡ οἰκονόμος τὴν λυπήθηκε...

— Καλὰ! Μὴ συγχίζεσαι τώρα πού εἶσαι ἄρρωστη... Σὲ πιστεύω...

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ξαναγύρισε ὁ Γιαννάκης, μὲ μιὰ ὑπηρετρία, ἡ ὁποία ἔφερε ἕνα δίσκο μὲ γάλα καί νερό.

Ἡ κυρία Πολυξένη ἔδωσε πρῶτα τὸ νερὸ στὴ Μηλιά καί τὴν βοήθησε νὰ τὸ πιῇ, χωρὶς νὰ μετακινηθῇ πολὺ, ὥστε νὰ πονέσῃ. Ἐπειτα ἔδωσε τὸ ἕνα φλυτζάνι μὲ τὸ γάλα στὸν Γιαννάκη καί κράτησε τὸ ἄλλο γιὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς.

— Πῶς μ' ἀρέσει ὁ καφὲς μὲ τὸ γάλα κ' ἡ φρυγανιὲς μὲ τὸ

βούτυρο! φώναξε ὁ Γιαννάκης κατενθουσιασμένος. Εἶνε πολὺ καλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ψαρόσουπες πού τρώγαμε στὴ σπηλιά. Θέλεις νὰ τὸ δοκιμάσῃς, Μηλούλα μου ;

— Ὁχι, εἶπε ἡ Μηλιά. Δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξι!

Ἐνα χτύπημα δυνατὸ στὴν πόρτα, ἔκανε τὸν Γιαννάκη νὰ κρατήσῃ τὸ χέρι του, καθὼς ἐτοιμαζότανε νὰ τὸ φέρῃ στὸ στόμα.

— Ὁ κύριος!... Ὁ κύριος!... ἔκανε ζωηρὰ ἡ Πολυξένη κ' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

Ἦταν πράγματι, ὁ κύριος Ντουμάν, ὁ ὁποῖος μῆκε κρατῶντας σὸ χέρι του μιὰ δερμάτινη θήκη.

— Ὡστε εἶσαι ἄρρωστη, μικρούλα μου; ρώτησε καί πλησιάζοντας τὸ κρεβάτι, ἐπῆρε τὸ χέρι τῆς Μηλιάς σὸ δικό του.

— Πιστεύω, κύριε, νὰ μὴν εἶνε τίποτε ! ἀποκρίθηκε ἡ Μηλιά, καί νὰ μὴ σᾶς δώσω πολὺ θάρος...

— Ἐχεις ὅμως πυρετό... Πού πονεῖς ;

— Στὴ ράχι μου, κύριε.

Ὁ κ. Ντουμάν τὴν σήκωσε λιγάκι καί τῆς πίεσε τὴ ράχι τῆς, μὲ τὸ χέρι του. Ἡ Μηλιά φώναξε δυνατὰ ἀπὸ τὸν πόνο, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ...

— Καλὰ!... Ἡσύχασε... Τώρα ξέρω τί ἔχεις!... Ἄκουσε, Πολυξένη... τί θὰ κάνῃς. Θὰ τῆς δώσῃς κινίνου μὲ μιὰ καλὴ πορτοκαλάδα. Ἐπειτα θὰ τὴν τρίψῃς μὲ λίγη τρεμεντίνα καί σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες θὰ σηκωθῇ... Δὲν ἔχει καμμιά σπουδαία ἄρρωστικὴ !

— Πῶς μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κύριε, γιὰ τὴν τόση σας καλωσύνη...

— Μὲ τὸ νὰ γίνῃς γρήγορα καλά... Αὔριο πάλι θὰ ἔρθω νὰ σὲ ἰδῶ... Ἄντιο!...

Καί καθὼς περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὸ Γιαννάκη, πού εἶχε σηκωθῇ ὀρθιος, τὸν ρώτησε:

— Ἐσύ, εἶσαι καλά ;

— Ἐγὼ εἶμαι πολὺ καλά! ἀποκρίθηκε ὁ Γιαννάκης εὐθυμωτάτος... Ἄν μάλιστα τρώγω ἔτσι κάθε μέρα, θὰ μεγαλώσω πολὺ γρήγορα καί θὰ γίνω σάν τὸ Ζοζό...

Ὁ κ. Ντουμάν ἔγενεψε τότε στὴν Πολυξένη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, κ' ὅταν ἔφθασαν σὸ δωμάτιό τῆς, τῆς εἶπε:

— Ἡ δὲν ξέρω πειὰ τί μοῦ γίνεται, ἢ αὐτὰ τὰ παιδιά εἶνε τίμια... Εἶνε δυνατόν ν' ἀπατᾶ τόσο πολὺ ἡ φυσιογνωμία; Αὐτὸ

θὰ τὸ ἰδοῦμε ἀργότερα... Ἐντωμεταξύ, σὲ παρακαλῶ, νὰ τὰ περιποιηθῇ, σάν νὰ μὴ συνέβῃ τίποτε. Ποιὸς ξέρει! Μπορεῖ νὰ βρῆκαν πουθενὰ τὸ νόμισμα καί τὸ διαμάντι !... Πρόσεξε πρὸ πάντων νὰ μὴν τύχῃ καί τὰ χάσουν, γιὰτὶ ὁ μικρὸς πολὺ πιθανὸν νὰ μὴν ξέρῃ τὴν ἀξία τους...

Ὁ κύριος Ντουμάν ἦταν καλὸς γιαιτρός. Πραγματικὰ, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, ἡ Μηλιά μπόρεσε νὰ σηκωθῇ, καί μολονότι ἦταν ἀκόμη ὠχρὴ καί ἀδύνατη, καθότανε τώρα σὸ δωμάτιο τῆς οἰκονόμου, ἡ ὁποία εἶχε ξαναπάρει τὸ πρῶτο τῆς φιλικὸ ὕφος.

Παρ' ὅλες τὶς ὑποψίες του, ὁ οἰκοδεσπότης δὲν παρέλειπε νὰ μιλάῃ, κάθε μέρα, μὲ τὴν Πολυξένη γιὰ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα τὸν ἐνδιαφέρανε ὀλοένα καί περισσότερο.

— Ἀνακάλυψες τίποτα καινούργιο ; ρώτησε τὴν οἰκονόμο, τὴν ἴδια ἡμέρα, πού σηκώθηκε ἡ Μηλιά.

— Μάλιστα, κύριε... Ἀνακάλυψα ὅτι ἡ Μηλιά δὲν ξέρει καθόλου ὅτι ὁ ἀδελφός τῆς ἔχει στὰ γέφυρα του τέτοια πράγματα... Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ ;

— Μπᾶ!... ἔκανε κατάπληκτος ὁ κ. Ντουμάν. Αὐτὸ εἶνε πολὺ παράξενο καί ἀπίστευτο !...

— Καί ὅμως μιλᾶνε μὲ τέτοιο τρόπο, πού μοῦ εἶνε σχεδὸν ἀδύνατο νὰ παραδεχθῶ πῶς λένε ψέματα!... Χθὲς ρώτησα τὸν Γιαννάκη: «Δὲν μοῦ λές, τί εἶνε αὐτὸ τὸ νόμισμα τὸ κίτρινο καί κείνο τὸ κομμάτι τὸ γυαλί, πού βρῆκα στὴν τσέπη σου;» Κ' ἐκεῖνος μοῦ ἀποκόθῃκε:

(Ἄκολουθεῖ)

Ἄστραφτε θρηνησάσια κάτω ἀπ' τὶς ἀχτίνες τοῦ πρωينوῦ ἡλίου.